

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **Městská část Praha 7**, se sídlem Praha 7, nábreží Kapitána Jaroše 1000, zast. JUDr. Josefem Skácelem, advokátem se sídlem Praha 2, Londýnská 674/55, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, za účasti těchto osob zúčastněných na řízení: 1. Společenství vlastníků jednotek v domě č.p. 1514 v Praze 7, se sídlem Praha 7, U Průhonu 1514/17, IČ: 27067327, zast. JUDr. Borisem Treglerem, advokátem se sídlem Praha 1, Platněřská 191/4, 2. J. Š., zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Slavíkova 1568/23, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.9.2012 č.j. MHMP 1061124/2012/DOP/04/Go

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Úřad městské části Praha 7, odbor dopravy rozhodnutím ze dne 16.7.2012 č.j. MČ P7 021984/1404/2012/ODO/Kra (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) rozhodl v řízení o návrhu žalobce na určení existence účelové komunikace na pozemcích parc. č. 700/1 a 695/1 v k. ú. Holešovice tak, že pozemky parc. č. 700/1 a parc. č. 695/1 v katastrálním území Holešovice (dále též jen „předmětné pozemky“) nejsou veřejně přístupnou účelovou komunikací.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně vydal deklaratorní rozhodnutí o tom, že na předmětných pozemcích se veřejně přístupné účelové komunikace nenalézají. V katastru nemovitostí jsou tyto pozemky vedeny jako zastavěná plocha a nádvoří, které nejsou ve smyslu § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“) veřejné účelové komunikace, jakož i ve smyslu § 12 tohoto zákona nejsou součástí ani příslušenstvím komunikace. Na pozemku parc. č. 700/1 v k. ú. Holešovice je umístěn dům, objekt č.p. 1056, s průjezdem a průchodem zamčeným z ulice Na Maninách do vnitrobloku. Také na pozemku parc. č. 695/1 je umístěn dům, objekt č.p. 1514, s průchodem a průjezdem zamčeným z ulice U průhonu do vnitrobloku. Ani u jednoho objektu není zřízeno věcné břemeno průchodu a průjezdu. Průchodu a průjezdu nelze využívat k obecnému užívání podle § 19 zákona o pozemních komunikacích.

Žalobce v odvolání namítl nesprávné právní posouzení věci. Poukázal na to, že průjezdy a průchody jsou jedinými přístupovými cestami k pozemkům parc. č. 687, parc. č. 700/2, parc. č. 700/3 a parc. č. 701, na nichž se nalézá mateřská školka U Průhonu. Žalobce se snaží využít veřejného zájmu na provozování mateřské školky a taktéž připomíná projektovou dokumentaci, v níž byl přístup k mateřské škole zajištěn. V odvolání dále uvedl, že polovina budovy č.p. 1056 na pozemku parc. č. 700/1 byla do roku 1994 ve vlastnictví žalobce, který jí následně v rámci restituce převedl na tehdejší spolumajitelku. Na základě kupní smlouvy uzavřené v roce 1994 mezi žalobcem a spolumajitelkou se stala výlučným vlastníkem nemovitosti tato spolumajitelka, která v roce 1996 převedla nemovitost na současnou majitelku. Do této doby byly průjezdy užívány jako veřejné přístupné účelové komunikace s předchozím souhlasem vlastnice, což žalobce považuje za klíčové pro určení, zda jsou pozemky veřejně účelovou komunikací.

Pro zjištění, zda se ve věci jedná o pozemní komunikaci, je dle žalovaného rozhodující ust. § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, podle kterého se pod pojmem pozemní komunikace rozumí dopravní cesta určená k užití silničními vozidly, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti. Účelovou komunikací je pak taková pozemní komunikace, která splňuje znaky uvedené v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a jako dopravní cesta je využívána pro vozidla i chodce a slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi. Veřejné účelové komunikace je možno užívat k účelu, ke kterému jsou určeny, což znamená, že na ně musí být zajištěn veřejný přístup, a její vlastník, tedy vlastník pozemku, na kterém se nalézají, musí toto užívání trpět. Dopravní cesta tedy mimo jiné splňuje i všechny čtyři znaky veřejné účelové komunikace, dovozené ze zákona a soudních rozhodnutí, kterými jsou: patrnost stálé cesty v terénu, cesta slouží jako přístup k jednotlivým nemovitostem, vlastník pozemku projevil souhlas s veřejným užíváním cesty a cesta je veřejně užívána od nepaměti a jedná se o nezbytnou komunikační potřebu. Ke vzniku veřejně přístupné účelové komunikace není třeba správního rozhodnutí. Je důležité, aby pozemek splňoval veškeré znaky veřejně přístupné účelové komunikace uvedené v § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.

V daném případě se jedná o stavbu objektů, jejichž součástí jsou průchody a průjezdy, což tvoří objekt č.p. 1056 na pozemku parc. č. 700/1 a objekt č.p. 1514 na pozemku parc. č. 695/1. Průchody a průjezdy objekty nejsou podle zákona o pozemních komunikacích pozemními komunikacemi, ale jsou součástí stavby příslušného objektu a jedná se o místa

ležící mimo komunikaci. Jde pouze o průchody a průjezdy obytných domů určených k bydlení, a pozemky, na nichž se tyto objekty nachází, nemohou být považovány za veřejně přístupné účelové komunikace ve smyslu zákona o pozemních komunikacích. Jak vyplývá z uvedené problematiky účelových komunikací, je vyloučeno považovat tyto pozemky za veřejně přístupné účelové komunikace, jestliže se na nich nachází obytné budovy.

Žalobce dle názoru žalovaného neoprávněně přisuzuje průchodům a průjezdům právní povahu účelových komunikací ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, i když se ve skutečnosti jedná o stavební součásti objektu. Svou argumentací se snaží průjezdy a průchody zařadit pod institut účelových komunikací. Průchody a průjezdy včetně pozemků však tvoří součásti objektu a jako takové nesplňují znaky veřejně přístupných účelových komunikací ve smyslu zákona o pozemních komunikacích. Žalobcem uváděné odkazy na soudní rozhodnutí jsou vytrženy z kontextu, takže nemohou být brány za relevantní. Žalovaný se tedy ztotožnil se skutkovými zjištěními správního orgánu I. stupně, který nedeklaroval uvedené pozemky jako veřejně přístupné účelové komunikace, protože tyto pozemky neplní funkci veřejně přístupných účelových komunikací. V závěru napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že předmětem řízení je určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu, nikoliv zajištění přístupu k mateřské škole, který měl být právně řešen zřízením věcného břemene spočívajícího v průchodu a průjezdu.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uvedl, že předmětné pozemky jsou účelovými komunikacemi zajišťujícími jediný přístup k areálu Mateřské školy U Průhonu (dále jen „mateřská škola“), který tvoří objekt mateřské školy č.p. 139 na pozemku parc. č. 701 v katastrálním území Holešovice. Mateřská škola se nachází v tzv. vnitrobloku ohraničeném ulicemi U Průhonu, Na Maninách, U Uránie a V Háji. Přístup k mateřské škole byl zpracován do projektové dokumentace pro výstavbu mateřské školy, a to pomocí těchto účelových komunikací:

- a) průchod a průjezd objektem č.p. 1056, pozemek parc. č. 700/1, napojení z komunikace Na Maninách (dle technické dokumentace o šíři 2,5 m - vjezd „B“);
- b) průchod a průjezd objektem č.p. 1514, pozemek parc. č. 695/1, napojení z komunikace U Průhonu (dle technické dokumentace o šíři 3,4 m - vjezd „A“, uvažován mimo jiné také pro průjezd požárních vozidel).

Na základě této projektové dokumentace bylo vydáno stavební povolení a následně byla celá stavba kolaudována, a to vše v průběhu let 1980 až 1984.

Žalobce namítl, že právní posouzení věci žalovaným neodpovídá skutkovému stavu věci. Jak žalovaný, tak správní orgán I. stupně sice na daný skutkový stav správně subsumovali správnou právní normu, tj. zákon o pozemních komunikacích, nicméně jí špatně aplikovali. Je nepochybné, že pozemní komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti (§ 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Dle § 2 odst. 2 písm. a) až d) téhož zákona se pozemní komunikace dělí na čtyři kategorie, přičemž v nyní projednávaném případě se jedná o kategorii uvedenou pod písm. d) tohoto ustanovení, tj. o účelové komunikace. V § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je účelová komunikace definována jako pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Dle

§ 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Podle § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích je umožněno tzv. obecné užívání - v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny. Dle mínění žalobce není pochyb o tom, že na předmětných pozemcích se nachází veřejně přístupné účelové komunikace (§ 2 odst. 1 ve spojení s § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích), neboť výše uvedené průchody byly projektovány, aby sloužily jako dopravní cesta určená k užití vozidly a chodci, je jimi zaručen přístup k mateřské škole a tato cesta umožňuje spojení mateřské školy s ostatními pozemními komunikacemi. Jinými slovy, prima facie se jedná o účelové komunikace, neboť jimi má být zajišťována nezbytná komunikační potřeba, která ani jiným způsobem zajišťována být nemůže. Žalobce je přesvědčen, že tímto výkladem je naplněno ratio legis zákona o pozemních komunikacích a současně se jedná o výklad plně ústavně konformní. Opačný výklad by byl značně nelogický, neboť dovedeno ad absurdum, průjezd či průchod, který spojuje dvě pozemní komunikace, by se nacházel v jakémsi právním vakuu, neboť by se jednalo o dopravní cestu určenou k užití vozidly a chodci, ale tato cesta by nespádala pod taxativní výčet uvedený v § 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. O účelu takového průchodu či průjezdu pak nemůže být jakýchkoliv pochyb. Účelovou komunikací může být pasáž či průchod, jak ostatně judikoval Městský soud v Praze dne 6.10.2003 ve věci sp. zn. 20 Co 277/2003. Je zcela liché a nelogické uvažovat o regulaci daných průchodů a průjezdů pomocí institutů soukromého práva, kupříkladu pomocí věcného břemene, neboť tento účel zajišťují již dané účelové komunikace právě prostřednictvím veřejnoprávního oprávnění, tj. obecného užívání pozemní komunikace.

Žalobce má za to, že správní orgán I. stupně nesprávně pochopil podstatu a účel daných průchodů a průjezdů, které jsou pouhým technicko - stavebním řešením umožňujícím vedení účelových komunikací na předmětných pozemcích skrze budovy, tj. umožňují, aby skrze budovy mohlo dojít k průjezdu a průchodu chodců a vozidel. K jinému účelu ani sloužit nemohou, než aby umožnily zřízení dopravní cesty skrze budovy.

Žalobce na podporu svých závěrů v žalobě odkázal na nálezy Ústavního soudu ČR ze dne 9.1.2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, a dále na judikaturu Nejvyššího soudu (rozsudek ze dne 15.11.2000 sp. zn. 22 Cdo 1868/2000, ze dne 20.9.2011 sp. zn. 22 Cdo 4003/2009, ze dne 20.3.2002 sp. zn. 22 Cdo 1911/2000, ze dne 22.8.2002 sp. zn. 22 Cdo 1433/2000) a Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 22.12.2009 čj. 1 As 76/2009 - 60, ze dne 9.6.2011 čj. 5 As 36/2010 - 204 a ze dne 16.5.2011 čj. 2 As 44/2011 - 99). V návaznosti na toto soudní rozhodnutí uvedl, že je to právě veřejný zájem, jenž není dán pouze nemožností alternativního přístupu žalobce (který vykonává právo hospodaření) ke svým pozemkům, ale i zájmem na provozování mateřské školy, který je sledován zpřístupněním předmětných pozemků jako účelových komunikací.

Žalobce dále uvedl, že Ústavní soud stanovil dvě kritéria pro posouzení, zda se jedná o účelovou komunikaci či nikoliv, a to:

1. souhlas vlastníka příslušného pozemku;
2. existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby.

Co se týče prvního kritéria, žalobce poukázal na to, že budova č.p. 1056 na pozemku parc. č. 700/1, resp. jejich ideální polovina, byla až do roku 1994 ve vlastnictví žalobce, který v roce 1994 svůj podíl převedl na tehdejší spolumajitelku. Tato tehdejší spolumajitelka, právní předchůdkyně současné majitelky, nabyla vlastnictví k ideální jedné polovině budovy dne 18.10.1991 na základě zákona č. 403/1990 Sb., o zmírnění následků některých majetkových křivd. Kupní smlouva mezi žalobcem a tehdejší spolumajitelkou byla uzavřena dne 26.5.1994, čímž se tehdejší spolumajitelka stala výlučným vlastníkem nemovitostí, které následně v roce 1996 převedla na současnou majitelku. Do této doby, tj. až do převodu nemovitostí na současnou majitelku, byly průjezdy užívány jako účelové komunikace na základě konkludentního souhlasu spoluvlastníků, resp. posléze výlučného vlastníka.

Z judikatury soudů vyplývá, že ke zřízení účelové komunikace postačuje byť jen konkludentní souhlas vlastníka účelové komunikace. V nyní projednávané věci k užívání předmětných účelových komunikací docházelo od jejich uvedení do provozu v polovině osmdesátých let 20. století do roku 1991 a poté i nadále s konkludentním souhlasem obou tehdejších spoluvlastníků až do roku 1996. O konkludentním souhlasu tak nelze pochybovat.

Závěr formulovaný Ústavním soudem v nálezu sp. zn. II. ÚS 268/06, dle kterého sice omezení vlastnického práva ve formě veřejného přístupu na soukromý pozemek přechází při převodu vlastnického práva na nového vlastníka i bez jeho souhlasu, zároveň ale nelze tento postup aplikovat na případy, kdy vlastník nabyt takto zatížené pozemky v rámci restituce, není na danou věc aplikovatelný, protože k obecnému užívání pozemků, na nichž jsou účelové komunikace, docházelo i po roce 1991, kdy již byla ideální jedna polovina nemovitostí vrácena tehdejší spolumajitelce, a také po roce 1994, kdy se tato stala výlučným vlastníkem obou nemovitostí. Během této doby nebyly z její strany vzneseny žádné námitky, ani podán podnět ke zmírnění nebo zamezení obecného užívání, což svědčí o tom, že přinejmenším konkludentně s takovýmto omezením svého vlastnického práva souhlasila. Současný vlastník nemovitostí je proto vázán konkludentním souhlasem svého právního předchůdce.

Ohledně souhlasu týkajícího se užívání účelové komunikace na pozemku parc. č. 695/1 žalobce odkázal rovněž na vyjádření Společenství vlastníků jednotek v domě č.p. 1514, Praha 7 ze dne 4.5.2010 ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 10 C 462/2008, ze kterého vyplývá, že i zde je dán souhlas s užíváním této účelové komunikace, byť tento je neoprávněně (v rozporu s ustaveními § 7 odst. 1 a § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích) regulován, neboť přístup je umožněn pouze pracovníkům žalobce, nicméně je ale zamezeno obecné užívání ve smyslu § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Žalobce dodal, že v současné době vlastníci předmětných pozemků znemožňují obecné užívání na nich se nacházejících účelových komunikací, a to v rozporu se zákonem o pozemních komunikacích.

Co se týče druhého Ústavním soudem stanoveného kritéria, dle žalobce je nepochybné, že na předmětných pozemcích se nachází účelové komunikace, které zajišťují jediný možný přístup k mateřské škole, resp. k pozemkům parc. č. 687, parc. č. 700/2, parc. č. 700/3 a parc. č. 701 v katastrálním území Holešovice, na nichž se rozprostírá areál mateřské školy. Protože vlastníky předmětných pozemků je znemožněno obecné užívání účelových komunikací, které se na těchto pozemcích nacházejí, leží majetek, k němuž má žalobce právo hospodaření, ladem a není užíván. Mateřská škola, která musela být rekonstruována po povodních v roce 2002, tak v současné době nemůže být využívána ke svému účelu, tj. k zajištění předškolní výchovy dětí. Jiné způsoby spojení účelových komunikací v tzv. vnitrobloku s ostatními pozemními komunikacemi neexistují, o čemž se

mohli přesvědčit i pracovníci správního orgánu I. stupně při provedeném místním šetření. Dle žalobce je tedy v projednávané věci dán veřejný zájem a rovněž je prokázána existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že na pozemku parc. č. 700/1 je umístěn objekt, dům č.p. 1056 s průchodem a průjezdem zamčeným z ulice Na Manínách do vnitrobloku, a na pozemku parc. č. 695/1 je taktéž umístěn objekt, dům č.p. 1514 s průchodem a průjezdem zamčeným z ulice U Průhonu do vnitrobloku. V katastru nemovitostí jsou předmětné pozemky vedeny jako zastavěná plocha a nádvoří. Jedná se o stavbu objektů, jejichž součástí jsou průchody a průjezdy, které ve smyslu zákona o pozemních komunikacích nejsou pozemními komunikacemi, neboť jsou součástí stavby příslušného objektu a nahlíží se na ně jako na místa ležící mimo komunikaci. Průchody a průjezdy jsou součástí postaveného objektu od jeho vzniku, který se datuje do první poloviny minulého století. Žádné právní poměry nenásvědčují tomu, že výše uvedené pozemky jsou veřejné účelové komunikace. Současně je třeba upozornit na skutečnost, že v době prodeje objektů do vlastnictví nebylo ani u jednoho objektu zřízeno věčné břemeno spočívající v právu průchodu a průjezdu ve prospěch žalobce. Vlastníci objektů proto již několik let odmítají povolení průchodu svými domy, jelikož jim svědčí oprávnění vlastníka nakládat s věcí a rozhodovat o způsobu jejího užívání, a taktéž nemusejí respektovat právní úpravu vycházející z ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. Příklad je posuzován z hlediska garantovaného základního práva věc vlastnit a užívat majetek podle čl. 11 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod. Minulí i současní vlastníci při budování tohoto bytového objektu jej zřizovali pro svoje potřeby, nikoliv pro užívání veřejností, tzn. průchodu či průjezdu. Žalovaný prokázal neexistenci pozemní komunikace na pozemcích, na nichž se nacházejí obytné domy, neboť průjezdy a podchody se nemohou napojovat na ostatní pozemní komunikace ve smyslu zákona o pozemních komunikacích.

Odkaz žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 20 Co 277/2003, v němž se hovoří o pasáži jako veřejně přístupné účelové komunikaci, je dle žalovaného nepřipadný. Pasáž je velký zastavěný prostor pro pěší, kde se nalézají kulturní a společenské prostory, obchody, kavárny, restaurace apod. Pasáž může mít i několik pater, kde se nachází další komerční prostory. Naproti tomu v projednávané věci jde o zastavěné plochy průchodů v obytných domech, které se od pasáží podstatně liší. Nemají žádné komerční prostory a slouží výlučně vlastníkovému objektu, jsou součástí obytného domu. Ze zákona o pozemních komunikacích nevyplývá, že by průchody a průjezdy, které jsou součástí domu, byly pozemními komunikacemi.

V podání ze dne 7.8.2013 žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu č.j. 22 Cdo 2798/2011-111 ze dne 19.6.2013, který se týká předmětných nemovitostí a v němž soud zaujal názor, že bránění průchodu a průjezdu může být kvalifikováno jako výkon práva, který je v rozporu s dobrými mravy. Soud dále konstatoval, že lze vyhovět žalobě na strpění užívání průchodu a průjezdu. Dle žalobce lze dovodit, že průchod či průjezd k legální stavbě je z hlediska předcházející judikatury nutnou komunikační potřebou, a předmětná část pozemku je tedy komunikací ve smyslu žalobních tvrzení.

J. Š. jako osoba zúčastněná na řízení se připojila k návrhu žalovaného na zamítnutí žaloby. Ve svém vyjádření označila žalobu za nedůvodnou a k věci samé uvedla, že tvrzení žalobce, že „nemůže být jakýchkoli pochyb o tom, že na předmětných pozemcích se nachází veřejně přístupné účelové komunikace“, může jen těžko obstát, protože na místě se zjevně (právně ani fakticky) žádné veřejně přístupové účelové komunikace nenachází. Jen těžko

mohl být průjezd v domě č.p. 1056 projektován, aby sloužil jako „dopravní cesta určená k užití vozidly a chodci“, když se jedná pouze o průjezd domem sloužící k přístupu na dvůr tohoto objektu, nikoli k napojení nějakých dalších, cizích nemovitostí. Tím méně mohl být tento průjezd projektován pro účely stavby mateřské školky, když tato byla realizována o mnoho desítek let později.

Žalobce vychází z toho, že „a pozemcích v tzv. vnitrobloku se nepochybně nachází účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, avšak není zřejmé, jak by tomu tak mohlo být, když na pozemku osoby zúčastněné na řízení se žádná komunikace nenachází. V domě osoby zúčastněné na řízení č.p. 1056 se nachází jen průjezd, který je součástí dané stavby, je uzavřen z obou stran vraty a není pozemní komunikací. Průjezd je nepřístupný veřejnosti a ani pro veřejný přístup nebyl nikdy zřizován. Je součástí dané stavby, jak správně konstatoval žalovaný. Jak vyplývá z § 12 zákona o pozemních komunikacích, pozemní komunikací nebo její součástí mohou být ze „zakrytých“ prostor pouze tunely, podchody či chodníky pod podloubími (jež jsou veřejně přístupné), nikoli průjezdy domů, u nichž není důvodu, aby byly jakkoli považovány za součást sítě pozemních komunikací.

V daném případě se nejedná o průjezd, který by „spojoval dvě pozemní komunikace“, neboť za průjezdem v domě č.p. 1056 se žádná pozemní komunikace (právně ani fyzicky) nenachází. Účelem daného průjezdu je zajistit přístup na uzavřený a veřejnosti nepřístupný vnitroblokový dvůr domu č.p. 1056, tj. nikoli to, co je účelem veřejně přístupné účelové komunikace. Jinými slovy účelem průjezdu v domě č.p. 1056 nebylo napojit vnitroblokový prostor nějakou komunikací s okolními ulicemi, ale pouze zpřístupnit dvůr tohoto domu, který není dále do vnitrobloku přístupný a je uzavřený. Tvrzení žalobce, že daný průjezd je jen „pouhým technicko - stavebním řešením umožňujícím vedení účelových komunikací na předmětných pozemcích skrze budovy, tedy není pravdivé, neboť žalobce vychází z toho, že průjezd převádí nějakou účelovou komunikaci stavbou, avšak zde žádná účelová komunikace nevede, a tedy není ani co převádět. Účelem průjezdu v domě č.p. 1056 není převedení nějaké komunikace „skrze“ dům (není důvodu, proč a kam by tato komunikace měla průjezdem vést), ale pouze a jen zajištění přístupu na dvůr domu, obdobně jako přístup do nějakého prostoru zajišťují jiné stavební otvory, např. vrata či dveře.

To, že průjezd „někam“ vede (zde na dvůr domu ve vnitrobloku), neznamená, že by byl pozemní komunikací. Výklad žalobce by naopak vedl k absurdním důsledkům, neboť vzhledem k tomu, že každý průjezd vede „někam“, byly by všechny průjezdy (např. průjezdy domy na náměstích) účelovými komunikacemi, což jistě neplatí. Žalobce odkazuje na judikaturu, avšak ta se týká situací, kdy je zřízena komunikace a je nutno rozhodnout o jejím charakteru. Jestliže soudy dospěly k závěru, že nelze zamezit obecnému užívání účelové komunikace, je-li zřízena v souladu s vůlí vlastníka pozemku, potom toto nelze aplikovat na daný případ, neboť na pozemku parc. č. 700/1 žádná komunikace zřízena není. V domě č.p. 1056 se nachází pouze průjezd, který je součástí této stavby a nikoli žádné pozemní komunikace, která by odněkud někam vedla. Na tento průjezd žádná komunikace nenavazuje; za průjezdem je jen dvůr domu č.p. 1056, který je veřejně nepřístupný a který je uzavřen oplocením a vraty nacházejícími se na obou koncích průjezdu. Není tedy důvodu řešit otázku veřejné přístupnosti či nepřístupnosti daného prostoru, neboť zde není naplněn primární předpoklad existence nějaké komunikace (cesty). Jinými slovy nachází-li se někde cesta, potom je možno zkoumat, zda se jedná o účelovou komunikaci a zda je s veřejným přístupem či nikoli. To je předmětem judikátů, na něž odkazuje žalobce. Zde se však jedná

o oboustranně uzavřený průjezd domem, jenž je součástí dané stavby (stavby domu) a nikam dále nevede, nikoli o zřízenou pozemní komunikaci.

Existenci nezbytné komunikační potřeby a souhlasu vlastníka pozemku lze zkoumat pouze ve vztahu k nějaké již existující komunikaci (cestě), nikoli tam, kde se žádná cesta nenachází. Jestliže cesta není vůbec zřízena, potom logicky ani nemůže zajišťovat něčí komunikační potřebu, ani nemůže být zřízena se souhlasem vlastníka. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20.3.2002 sp. zn. 22 Cdo 1911/2000 je tedy bez právního významu, neboť se vztahuje k případu, kdy vlastníkem pozemku byla zřízena účelová komunikace. V nyní projednávané věci však vlastníkem pozemku žádná komunikace zřízena nebyla. Navíc tento rozsudek uvádí, že jeho závěry se netýkají případu, kdy se jedná o uzavřený prostor nebo objekt. Zde se jedná o uzavřený objekt – průjezd, a uzavřený prostor - uzavřený dvůr (resp. vnitroblok). Toto obdobně platí i pro odkazy žalobce na další judikáty, které vždy vychází z existence nějaké cesty. Zde však cesta zřízena nebyla, nachází se zde pouze obytný dům. Navíc žalobce si v žalobě protiřečí, neboť na jednu stranu tvrdí, že se v místě nachází veřejně přístupné účelové komunikace, avšak zároveň odkazuje na § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, který upravuje účelové komunikace neveřejné. S ohledem na to, že se jedná o uzavřené místo (uzavřený průjezd na uzavřený dvůr ve vnitrobloku), i kdyby se mělo jednat o účelové komunikace (jako že se nejedná), potom by se jednalo o komunikace dle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, které by nebyly veřejně přístupné a žalobce by na ně tak jako tak neměl žádný přístup, neboť provoz na nich by se dle uvedeného ustanovení zákona řídil vůlí jejich vlastníka.

K žalobcovu odkazu na projektovou dokumentaci stavby mateřské školy ve vnitrobloku osoba zúčastněná na řízení podotkla, že z ní dokumentace v žádném případě nevyplývá, že by se na pozemku parc. č. 700/1 měla nacházet nějaká účelová komunikace. Dokumentace se pouze zmiňuje o existenci průjezdů v domech č.p. 1056 a č.p. 1514 a nepochybně z ní vyplývá, že za nejbližší veřejně přístupné komunikace považuje až přilehlé ulice U Průhonu a Na Manínách. I z dalších podkladů založených ve spisu dle názoru osoby zúčastněné na řízení vyplývá nedůvodnost žaloby. Je totiž zřejmé, že byl-li realizován přístup osob k objektu mateřské školky, dělo se tak vždy pouze na základě dohody s vlastníkem objektu s průjezdem, což potvrzuje, že zde nebyl žádný veřejnoprávní titul k užívání daných průjezdů. Toto v zásadě potvrzuje i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19.6.2013, č.j. 22 Cdo 2798/2011-111, na který žalobce odkazuje. Jestliže tento soud uvedl, že za určitých podmínek by bylo možno uvažovat o zajištění přístupu k objektu žalobce prostředky soukromého práva, potom je tím potvrzeno, že zde žalobce nemá žádný veřejnoprávní titul (vyplývající např. z obecného užívání dle zákona o pozemních komunikacích), neboť jinak by nebylo přístup nutno (a ani možno) zajišťovat prostředky práva soukromého.

Společenství vlastníků jednotek v domě č.p. 1514 v Praze 7 svého práva podat písemné vyjádření k věci samé nevyužilo.

Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě. Zdůraznil existenci pravomocného kolaudačního rozhodnutí, jímž bylo povoleno užívání mateřské školky. Napadeným rozhodnutím bylo toto kolaudační rozhodnutí v podstatě zpochybněno a dle názoru žalobce by to znamenalo nulitu správních aktů, které se vázaly právě k povolení užívání školky. Předmětem řízení v této věci není, zda případně vlastníku pozemku zatíženého komunikací přísluší nebo nepřísluší náhrada a v jaké výši. To nechť je následně řešeno civilní žalobou týkající se případného bezdůvodného obohacení za užívání pozemku, který sloužil po celá léta jako přístupová komunikace ke školce. Žalobce dále zopakoval, že

předmětný pozemek byl jako komunikace užíván mlčky a jeho vlastníky bylo trpěno jeho užívání jako přístupové komunikace ke školce. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí není řádně odůvodněno a neopírá se o žádné listinné podklady, které se k věci váží, pouze odkazuje na jakési místní šetření, aniž je dostatečně zdůvodněno, z jakých závěrů a z jakých listinných podkladů žalovaný vycházel a jak tyto hodnotil. V řízení nebylo dostatečně objasněno, jakým způsobem, kdy a na základě čeho byl předmětný pozemek užíván jako komunikace. V dané věci nelze odkázat pouze na provedené místní šetření - správní orgán měl zabývat všemi rozhodnými listinami a jestliže dospěl k závěru, že kolaudační rozhodnutí, povolení k užívání a ostatní podklady, které se k užívání školky vztahují, jsou nedostatečné, nebo jim nelze přiznat právní validitu, měl to ve svém rozhodnutí řádně odůvodnit, což však neučinil. Odkázal pouze na místní šetření a spokojil se s tím, že předmětný pozemek je průchodem, který podle něj nelze užívat jako veřejnou komunikaci.

Žalovaný při jednání před soudem setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na písemné vyjádření k žalobě.

J. Š. jako osoba zúčastněná na řízení při jednání před soudem rovněž odkázala na své písemné vyjádření k věci samé, přičemž zdůraznila, že základním předpokladem toho, aby bylo vůbec možno zvažovat, jestli nějaká komunikace je účelovou komunikací a jestli je komunikací s veřejným přístupem nebo nikoliv, je to, že se vůbec nějaká komunikace někde musí nacházet. Na pozemku osoby zúčastněné na řízení se nachází dům, ve kterém je průjezd, jenž vede na dvůr toho domu. Ten dvůr není užíván jako nějaká komunikace nebo nějaká dopravní plocha. Suší se tam prádlo a žádná cesta tam nikde fyzicky není. Už proto se osoba zúčastněná na řízení domnívá, že závěry správních orgánů obou stupňů jsou správné, že z hlediska faktického stavu se tam žádná komunikace nenachází. Osoba zúčastněná na řízení poukázala na to, že žalobce se v souběžně běžícím civilním řízení domáhá zřízení věcného břemene. Z toho vyplývá, že i on sám v podstatě uznává, že jestliže by měl mít právo průchodem chodit, je nutné to řešit v rovině civilněprávní a nikoliv veřejnoprávní. Rozhodnutí, která se týkají stavebního povolení a kolaudace školky, neříkají nic o tom, že by ke školce vedly nějaké účelové, nebo jiné podobné komunikace, nějaké cesty. Tato rozhodnutí pouze uvádí, že se do školky lze dostat průjezdy domů.

Společenství vlastníků jednotek v domě č.p. 1514 v Praze 7 jako osoba zúčastněná na řízení při jednání před soudem uvedlo, že se ztotožňuje s napadeným rozhodnutím. Co se týče původního přístupu ke školce, při její kolaudaci nemuselo být řešeno vůbec nic, protože dům, přes který byl zajištěno jak zásobování, tak přístup rodičů s dětmi do školky, byl v té době v majetku obecního úřadu, čili v majetku stejné osoby, které patřila i školka. Tím pádem nebyl důvod k tomu, aby se tam vytvářely nějaké zvláštní a specifické podmínky pro zajištění průchodu. Problém vznikl až kvůli chybě či nezodpovědnosti žalobce, který odprodal restituentce druhou polovinu domu, aniž by si zajistil přístup ke školce.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích pozemní komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti.

Podle § 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích pozemní komunikace se dělí na tyto kategorie:

- a) dálnice,
- b) silnice,
- c) místní komunikace,
- d) účelová komunikace.

Podle § 7 odst. 1 věta první zákona o pozemních komunikacích účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.

Podle § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích účelovou komunikací je i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu. V pochybnostech, zda z hlediska pozemní komunikace jde o uzavřený prostor nebo objekt, rozhoduje příslušný silniční správní úřad.

Podle § 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny (dále jen "obecné užívání"), pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak. Uživatel se musí přizpůsobit stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu dotčené pozemní komunikace.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud nevešel na námitky žalobce, že napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno a že se žalovaný náležitě nevypořádal s listinnými podklady, které jsou součástí spisového materiálu, jako je např. kolaudační rozhodnutí týkající se budovy mateřské školy. Předně je nutno konstatovat, že tyto námitky nebyly vůbec součástí žalobních bodů obsažených v žalobě a žalobce je poprvé uplatnil až při ústním jednání před soudem, tedy až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žaloby (§ 71 odst. 2 s.ř.s.). K opožděným námitkám soud při posuzování zákonnosti napadeného rozhodnutí nemůže přihlížet. Pokud by tak učinil, tedy pokud by překročil rozsah včas uplatněných žalobních námitek, jednal by v rozporu s ustanoveními § 75 odst. 2 s.ř.s. a § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s., které mu ukládají přezkoumat napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů uplatněných v zákonem stanovené lhůtě.

Na rozdíl od žalobce má soud za to, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nedostatku důvodů. Z jeho odůvodnění lze bez obtíží seznat, na základě jakých právních závěrů žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí, jímž bylo deklarováno, že předmětné pozemky nejsou veřejně přístupnou účelovou komunikací. Napadené rozhodnutí je zbudováno na jasně a srozumitelně vyjádřeném právním názoru správního orgánu, že průchody či průjezdy bytovým domem vedoucí do vnitrobloku již z povahy svého určení nemohou být pozemní komunikací, a tím pádem nemohou být ani (veřejně přístupnou) účelovou komunikací ve smyslu § 7 odst. 1 věta první zákona o pozemních komunikacích, která je jedním z druhů pozemních komunikací. Tomuto klíčovému závěru správních orgánů obou stupňů soud plně přisvědčuje. Nutno dodat, že s ohledem na tento závěr nebylo důvodu,

aby žalovaný blíže posuzoval listinné podklady, které mu žalobce předložil a které se vztahují ke kolaudaci či povolení užívání mateřské školy, neboť posouzení těchto listin by výše uvedený závěr nemohlo nijak zpochybnit či zvrátit.

Zákon o pozemních komunikacích upravuje právní režim pozemních komunikací, které vymezuje jako *dopravní cesty určené k užití silničními a jinými vozidly a chodci* (§ 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Pozemní komunikace jsou v tomto zákoně dále členěny do čtyř kategorií, a sice na dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace (§ 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích). Na rozdíl od dálnic, silnic a místních komunikací, které jsou ve vlastnictví osob veřejného práva (stát, kraj, obec), účelové komunikace mohou být ve vlastnictví soukromých subjektů.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 věta první zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Tyto komunikace jsou veřejně přístupnými účelovými komunikacemi. Zákon o pozemních komunikacích počítá i s účelovými komunikacemi, které nejsou přístupné veřejně - jedná-li se o pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, které slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu (§ 7 odst. 2).

Z právní úpravy lze dovodit, že komunikace bude mít charakter účelové pozemní komunikace, a to ex lege, bude-li naplňovat zákonem vymezené pojmové znaky pozemní komunikace (§ 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích) a současně pojmové znaky účelové pozemní komunikace vymezené v § 7 odst. 1 věta první cit. zákona (resp. v § 7 odst. 2 věta první).

Pro účelové pozemní komunikace platí stejně jako pro ostatní pozemní komunikace, režim tzv. obecného užívání (§ 19 zákona o pozemních komunikacích). Obecné užívání lze podřadit pod pojem „veřejné užívání“, právní teorií definovaný jako „užívání všeobecně přístupných materiálních statků, které odpovídají jejich účelovému určení, předem neomezeným okruhem uživatelů“ (cit. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 6. vydání. Praha : C. H. Beck, 2006, s. 303 – 304). Obecné užívání účelové pozemní komunikace spočívá v možnosti *každého* tuto komunikaci – v mezích předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených zákonem o pozemních komunikacích – bezplatně užívat, a to způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je tato komunikace určena. Právo obecného užívání pozemních komunikací, byť může být spojeno s vlastnictvím soukromých osob, není tedy institutem soukromého práva, ale jedná se o veřejnoprávní oprávnění, které má svůj základ nikoli v občanskoprávních předpisech, ale vyplývá ze zákona o pozemních komunikacích (rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003 – 64).

Ve shodě s názorem žalovaného, jakož i názorem osob zúčastněných na řízení má soud za to, že průchody a průjezdy bytovými domy vedoucí do uzavřeného vnitrobloku, což je i případ průchodů a průjezdů v nemovitostech osob zúčastněných na řízení na předmětných pozemcích, nesplňují pojmové znaky pozemní komunikace ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Tyto průchody a průjezdy nejsou z povahy věci dopravními cestami určenými k obecnému užití silničními a jinými vozidly a chodci. Vzhledem k soukromému vlastnictví staveb, v nichž se průchody a průjezdy nachází, a též se zřetelem k účelu, k němuž tyto stavby slouží (jedná se o bytové domy), nutno dovodit, že průchody

a průjezdy jsou určeny výlučně k užívání ze strany vlastníka domu a uživatelů bytů v domě, jimž mají či mohou umožňovat přístup zvenku do domu, přístup z domu do vnitrobloku, popř. průjezd jejich vozidel domem do prostoru vnitrobloku či opačným směrem. Průchod či průjezd bytovým domem není dopravní cestou, která by navazovala na komunikace vedoucí před domem a tvořila jakési jejich pokračování, ale je součástí stavby domu. O způsobu jeho využití rozhoduje vždy vlastník objektu. Záleží jen na něm (a pochopitelně též na stavebně – konstrukčním uspořádání budovy), zda se rozhodne, že umožní užívat průchod či průjezd vedoucí jeho domem do vnitrobloku vlastníkům či nájemcům bytů v domě, nebo zda jej uzamkne a bude užívat pouze pro své potřeby (k parkování vozidel, uskladnění věcí aj.).

Jinak řečeno, jestliže se za průchodem či průjezdem bytovým domem ve vlastnictví soukromého vlastníka nachází uzavřený vnitroblok, nelze průchod či průjezd vedoucí k tomuto vnitrobloku považovat za dopravní cestu určenou k užití silničními a jinými vozidly a chodci, neboť není žádný důvod, proč by tudy měly „cestovat“, tj. projíždět svými vozidly či chodit jiné osoby než ty, jimž to umožní vlastník domu. Pro ostatní tam žádná cesta nevede, neboť ve vnitrobloku za domem a ostatně ani v průchodu či průjezdu bytovým domem zkrátka nemají co dělat.

Opačný výklad zastávaný žalobcem by vedl k absurdnímu závěru, že dopravní cestou určenou k užití silničními a jinými vozidly a chodci, a tudíž pozemní komunikací s možností obecného užívání kýmkoliv, je jakýkoliv průchod či průjezd procházející domem, ať již se jedná o bytový dům v Praze, dům na náměstí okresního města či o vesnický statek na venkově, jestliže průchod či průjezd z jedné strany navazuje na pozemní komunikaci před domem a na druhé straně ústí do vnitrobloku, uzavřeného dvora domu či na dvůr hospodářské usedlosti. Takový závěr zjevně nelze akceptovat.

Tvrzení žalobce, že průchody (průjezdy) na předmětných pozemcích byly projektovány, aby sloužily jako dopravní cesta určená k užití vozidly a chodci, která mj. zaručuje přístup k mateřské škole a umožňuje její spojení s ostatními pozemními komunikacemi, neodpovídá skutečnosti. Domy s průjezdy jsou mnohem starší než stavba mateřské školy a v době, kdy byly projektovány a stavěny, neměl nikdo ani tušení, že v budoucnu bude ve vnitrobloku ohraničeném těmito domy realizována stavba mateřské školy. Již proto je vyloučeno, aby průjezdy v domech byly projektovány a následně zbudovány za tím účelem, aby sloužily jako dopravní cesta umožňující přístup k mateřské škole a její spojení s ostatními pozemními komunikacemi.

Lze uzavřít, že průchody a průjezdy bytovými domy, jež se nachází na předmětných pozemcích, nemají vůbec znaky pozemní komunikace ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a proto nemohou být ani účelovou pozemní komunikací, která je podle § 2 odst. 2 téhož zákona jednou z kategorií pozemních komunikací. S ohledem na tento závěr nebylo důvodu zkoumat, zda jsou v daném případě naplněna kritéria, která jsou dle judikatury Ústavního soudu rozhodná pro posouzení, zda se jedná o (veřejně přístupnou) účelovou komunikaci, tj. souhlas vlastníka pozemku a existence nutné a nenahraditelné komunikační potřeby. Jak správně podotkla J. Š. jako osoba zúčastněná na řízení, existenci souhlasu vlastníka pozemku a nezbytné komunikační potřeby je na místě zkoumat pouze v případě existující (účelové) pozemní komunikace, nikoli tam, kde se o pozemní komunikaci vůbec nejedná. Žalovaný proto nepochybil, jestliže se těmito kritérii v napadeném rozhodnutí nezabýval, a z téhož důvodu jsou bezpředmětné a pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní žalobní námitky, v nichž žalobce argumentuje tím, že v souzené věci byla obě tato kritéria naplněna.

V projektové dokumentaci vztahující se ke stavbě mateřské školy, již se žalobce dovolává, je sice konstatováno, že „vjezd i vstup do areálu MŠ je z ulice na Maninách průjezdem domu 1056“ (Technická zpráva k POV, září 1980), a že „Komunikační propojení na vnější veřejné komunikace je možné prostřednictvím dvou průjezdů. Pro průjezd požárních vozidel je uvažován průjezd obytným domem čp. 1574/17 v ulici U průhonu“ (Požární ochrana, prosinec 1980), tato prostá konstatování však nemohou změnit charakter průjezdů v domech na předmětných pozemcích, který je založen jejich účelovým určením (viz výše), na pozemní komunikaci. Totéž platí i pro stavební povolení a kolaudační rozhodnutí, ve kterých navíc není ani zmínka o tom, že by se na předmětných pozemcích měly nacházet dopravní cesty mající charakter (účelové) pozemní komunikace.

Neobstojí ani žalobcův odkaz na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6.10.2003 sp. zn. 20 Co 277/2003, v němž soud dovodil, že veřejně přístupnou účelovou komunikací může být i pasáž. Pasáž jakožto veřejně přístupná cesta zastavěným prostorem určená pro pěší, kteří při průchodu pasáží mohou navštívit obchody či kulturní a společenské prostory, které se v pasáži zpravidla nachází, je něco zcela jiného než „soukromý“ průchod či průjezd bytovým domem, jenž je určen k užívání výlučně jeho uživateli, a nikoliv k obecnému užívání kterýmkoliv chodcem.

Napadené rozhodnutí rozhodně nezpůsobuje nulitu správních aktů, které se vztahují k povolení užívání mateřské školy, jak nesprávně dovozují žalobce. Jediným jeho důsledkem je deklarování faktu, že průjezdy, které se nachází na předmětných pozemcích, nejsou veřejně přístupnými účelovými komunikacemi, z čehož zároveň plyne, že nemohou být bezplatně užívány kýmkoliv v režimu obecného užívání pozemních komunikací (§ 19 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích), a to ani k přístupu k mateřské škole. Tuto z pohledu žalobce jistě nepříjemnou situaci však lze řešit i jiným způsobem, a sice zjednáním práva průchodu a průjezdu v řízení před civilním soudem.

Žalobní tvrzení, že je zcela liché a nelogické uvažovat o regulaci daných průchodů a průjezdů pomocí institutů soukromého práva, je v rozporu s počínáním samotného žalobce, který se v řízení probíhající u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 10 C 462/2008 právě prostřednictvím institutů soukromého práva domáhá toho, aby osobám zúčastněným na řízení (vystupujícím v řízení v pozici žalovaných) soud uložil strpět právo průchodu a průjezdu průjezdy na předmětných pozemcích, jak dokládá rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19.6.2013 č.j. 22 Cdo 2798/2011 – 111. K tomu lze jen dodat, že pokud by Nejvyšší soud shledal, že na předmětných pozemcích se nachází veřejně přístupné účelové komunikace, které může v režimu obecného užívání bezplatně užívat kdokoli, jistě by nevedl nižší soudní instance k tomu, aby posuzovaly věc z hlediska aplikace § 3 odst. 1 občanského zákoníku, podle kterého výkon práv a povinností vyplývajících z občanskoprávních vztahů nesmí bez právního důvodu zasahovat do práv a oprávněných zájmů jiných a nesmí být v rozporu s dobrými mravy. Pokud by totiž na předmětných pozemcích skutečně existovaly veřejně přístupné účelové komunikace, bylo by soudní řízení vedené žalobcem u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 10 C 462/2008 zcela zbytečné.

Závěrem soud pouze jako obiter dictum uvádí, že i kdyby se v průjezdech na předmětných pozemcích nějaká účelová komunikace nacházela (z výše uvedeného je zřejmé, že soud zastává opačný názor), jednalo by se o účelovou komunikaci ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, tj. o pozemní komunikaci v uzavřeném objektu bytového domu, která slouží potřebě vlastníka tohoto objektu. Taková komunikace dle zákona není

přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V daném případě soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. dubna 2016

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Horáková